

дайджест найцікавішої інформації та аналітики: ВЕБСАЙТИ, ЕЛЕКТРОННІ ТА ДРУКОВАНІ ЗМІ УКРАЇНИ, ets

www.eko-bud.com.ua

Щочетверга с.12

Добрий ранок!
ТЕЛЕ
РАДІО
ІНТЕРНЕТ

НОВИНИ

№31
(181),
13 — 20
серпня
2009 р.

Четверговий випуск

Ціна 1,00 грн.

Існує досить світла для тих, хто хоче бачити, і досить мороку для тих, хто не хоче. **Б. Паскаль**

Іде холодна війна

«...намєки на «российскую угрозу» безопасности Украины, которой, как Вы прекрасно знаете, нет и быть не может»

11-го серпня 2009 року через медіа в світ вихлюпнулося «Обращение к Президенту Украины Виктору Ющенко» російського президента Дмитра Медведєва, написане, як випливає з тексту, за десять днів до того і котре Медведєв, як пояснює офіційний кремлівський сайт, «счєл необходимым сделать открытым, учитывая, что положение дел в российско-украинском межгосударственном общении приковывает к себе внимание граждан России и Украины, напрямую затрагивая их повседневную жизнь и завтрашний день».

повчає. «Я уже писал Вам об этом в ноябре прошлого года, но ситуация не только не выправляется, а, напротив, деградирует» — пише Медведєв (скоріше пишуть за Медведєва, звісно, але менше з тим), приймаючи позу сердитого вчителя: він, бачте, писав, а неслухи осмілилися не відреагувати належно. І, відповідно, далі починає грати під прокурора, інкримінуючи Ющенку «целенаправленные действия Вашей администрации», внаслідок яких, мовляв, мали місце нижчевикладені великі неподобства.

Відтак, подальший текст є де-факто пунктами звинувачень, в яких Медведєв безапеляційно сипле ефесбешними мислєбаццями, нав'язуючи читачам (позаяк звернення відкрите і неодмінно буде дидактично ретранслюовано догідливими медіа-перевачами):

(Закінчення на 2 с.)

Крик про бліцкриг

Виповнюється рік із початку російсько-грузинської війни

У ніч із 7 на 8 серпня виповнюється рік із початку російсько-грузинського воєнного конфлікту. Ця маленька війна тривала недовго, до 12 серпня, але мала далекосяжні наслідки: Росія фактично відібрала в Грузії її території — Південну Осетію та Абхазію і впродовж року намагалася легітимізувати своє правління над ними, подаючи їх світу як нові самостійні державні утворення. З цього убогого політичного маскараду нічого не вийшло. Сепаратистські утворення не визнані навіть найвідданішими васалами Росії. Стосовно людських втрат, то, за даними російської влади, під час минулорічного конфлікту і відразу по ньому загинули 64 російські військовослужбовці, а 283 отримали поранення. Грузинська сторона стверджує, що конфлікт із Росією забрав життя 228 грузинських цивільних та 169 військовослужбовців.

(Закінчення на 2 с.)

Лікарі розповіли, що врятувало Ющенка від смерті

Авторитетний міжнародний журнал New Scientist детально описав процес лікування українського президента Віктора Ющенка від отруєння діоксином.

Вихід отрути з організму і пухлини на шкірі врятували політика від смерті, зазначає видання.

Як тепер стало відомо, пухлини, що утворилися після отруєння на обличчі і тілі Ющенка, швидше за все, врятували йому життя, оскільки вони ізолювали діоксин і не дали отруті потрапити в життєво важливі органи. Новоутворення також спростили процес детоксикації, так як вони виробляли потужні ензими - цитохрому P450.

«Гамартома - це лише новий пристрій нормальної клітини, яка просто перелаштувалася інакше, - розповідає Жан Саурат, дерматолог, що очолює команду лікаря зі швейцарської клініки в Женеві, який лікує Ющенка й спеціалізується на токсикології, - так що можна вважати шкіру органом детоксикації».

За словами лікарів, коли восени 2004 року Ющенко вперше потрапив до них, він був у дуже тяжкому стані - рівень діоксину в 50 тисяч разів перевищував допустимий. Саурат відмовився розкрити деталі лікування, зазначивши, що вони будуть висвітлені у доповіді, яка повинна бути опублікована в найближчому майбутньому. Втім, уточнив він, навряд чи цей досвід буде корисний у випадках слабких і середніх отруєнь.

Саурат підтвердив, що при лікуванні використовувалися засоби для схуднення,

так як діоксин відкладається у жирових тканинах, але вони не були основними. За 15 місяців лікування тільки половина отрути покинула тіло українського президента - в основному через блювоту і діарею, а також через піт і сечу.

«Він ще не повністю очищений, але ми вивели понад 95% (отрути)», - зазначив керівник команди токсикології.

Зазначимо, минулого тижня британський медичний журнал Lancet опублікував нові дані про отруєння Ющенка: кандидата в президенти Віктора Ющенка отруїли найчистішим лабораторним діоксином. Отруйна речовина була такою чистою, що походила з лабораторії. Зокрема йдеться про найотрутіший варіант діоксину, що містився також у речовині agent orange, яку американські війська застосовували для знищення лісів під час війни у В'єтнамі.

Дослідження не дає відповіді, де саме було вироблено діоксин і хто стоїть за отруєнням українського президента.

Нагадаємо, кандидата в президенти Віктора Ющенка було отруєно менше, ніж за два місяці до виборів 2004 року. Зараз, за даними лікарів, його здоров'ю нічого не загрожує. Розслідування справи про отруєння веде генеральна прокуратура. Генпрокурор України нещодавно не виключив, що справу про отруєння може не бути завершено до початку виборчої кампанії.

oglyadach.com

Ющенко ухилився від відповіді. Замість нього заговорила партія

Нарешті з'явилась відповідь президенту Медведєву. Відповідав не президент Ющенко, і навіть не голова його секретаріату, а партійний функціонер Вєра Іванівна Ульянченко.

Незважаючи на те, що на думку голови політичної ради партії «Наша Україна» (а саме цю посаду зараз посідає пані Ульянченко разом із кріслом голови президентського секретаріату), заяву-відповідь зроблено саме від імені лідера партійного органу. Навіть не від імені голови канцелярії президента.

Однак не може бути сумнівів, що саме цей текст і є узгоджена Банковою відповідь Медведєву.

Сам президент все ще не знайшов слів, щоб відповісти на агресивну заяву свого російського колеги. Подаємо заяву Ульянченко, що була розміщена на партійному сайті «Нашої України».

(Закінчення на 3 с.)

Росія втручається у процес виборів в Україні — віце-президент Європарламенту

Різкі заяви президента Росії на адресу українського керівництва свідчать про те, що Москва намагається втручатися у процес виборів в Україні. Таку думку в інтерв'ю Радіо Свобода висловив віце-президент Європейського парламенту, польський політик Марек Сівец.

«Це початок російського втручання у процес виборів в Україні. Гадаю, що мову імперської політики добре розпізнають у Європі», — сказав Сівец.

На запитання Радіо Свобода, кого з кандидатів на президента України підтримує Кремль, Сівец зауважив, що Росія не виявляє своїх симпатій так явно, як це було п'ять років тому. Тут європейський політик радить звернути увагу на заяви українських політиків. «Треба уважно послухати, що говорять кандидати на президента в Україні. Я не хочу назвати імена, але це очевидно», — заявив віце-президент Європейського парламенту.

На думку Марєка Сівця, нині у Євро-союзу немає підстав втручатися у російсько-український конфлікт, але Брюссель має ретельно відстежувати розвиток подій.

Раніше президент Російської Федерації відклав приїзд нового російського посла в Україну. Дмитро Медведєв пояснив це тим, що в Києві здійснюють «антиросійський курс».

radiosvoboda.org

Російський МЗС моментально запідозрив Ульянченко в довільності

Секретаріат президента Віктора Ющенко довільно інтерпретував послання російського президента Дмитра Медведєва, побачивши в ньому елемент агресії.

Про це заявив заступник глави МЗС РФ Григорій Карасін, коментуючи заяву керівника політради «Нашої України» і глави СП Віри Ульянченко, передає «Інтерфакс-Україна».

«Це довільна інтерпретація того, що викладено в посланні нашого президента. У цьому посланні ніякої «агресії» зовсім немає, там виражена заклопотаність», — сказав він.

«Обнадіює тільки та частина цієї відповіді, у якій говориться про те, що два народи, дві держави повинні взаємодіяти», — підкреслив Карасін.

Заява Карасіна надійшла менше ніж за годину з моменту опублікування реакції Ульянченко.

У розповсюдженій раніше заяві Ульянченко говориться: «Агресивна тональність звернення російського лідера, по суті, стосується не Віктора Андрійовича Ющенка, його політики, а всієї нашої держави і всього українського народу».

pravda.com.ua

Іде холодна війна

(Закінчення. Поч на 1 с.)

- що режим Саакашвілі «варварські напад на Південну Осетію» за сприяння носіїв «антиросійської позиції в Україні», які «повністю поділяють з Тбілісі відповідальність за скоєні злочини» (підтекст – «і ми до них дістанемося»);

- що Україна, мовляв, не вправі ігнорувати «відому вам позицію Росії» щодо НАТО і що в Кремлі краще знають, що потрібно українцям, аніж в Києві;

- що це саме Україна «ускладнює практичну діяльність» ЧФ РФ, порушуючи «основоположні угоди»;

- що саме Україна винна у тому, що енергетична безпека «Росії, України, багатьох європейських держав» (ну, ви розумієте) опинилася під загрозою;

- що в Україні порушуються права російських інвесторів (не знаю, про кого тут йдеться, про сонцевських, про одніцовських чи про якихось там ще);

- що учасники українських визвольних змагань – «нацистські поспіаки», Голодомор – «націоналістично зафарбоване трактування масового голоду в СРСР», що історія – неунікально «спільна» (тобто має бути спільним історичний міф), а російську мову звідусіль витісняють (хто і як – щоправда не сказано, тут «сотрудники» вочевидь недопрацювали);

- що регіональна політика української влади – суть «згубна практика втручання», але українці (слід розуміти що тотально всі) явили «підтримку єдності православ'я» (чи то пак православ'я) і за те Москва тих українців вважає за можливо схиляючи поплескати по зігнутих спинах;

- що вимога відкликання двох московських дипломатів-шкідників – це «безпрецедентна для всього пострадянського простору» (знайте, мовляв – такий є, це константа, явлена нам Московією у відчуттях) «провокація», «випад» за який відповідальний сам Ющенко через «підконтрольні служби». Відтак все, що утне Москва – це відповіді на «недружній крок»;

- що українці – це не самостійна нація, а [испокон!] «братній народ», до

якого, хоче він того чи ні, росіяни будуть «питати» (мені здається, це краще не перекладати), «самые добрые чувства».

Після декларування мотивувальної частини Медведєв виголошує резолютивну: «відкласти приїзд на Україну нашого нового посла» на невизначений термін, до визначення конкретних строків «пізніше з врахуванням реального розвитку російсько-українських відносин». До речі, оце кількоразово повторене «НА Україну», попри те, що навіть російські ЗМІ поступово привчалися (принаймні дотепер) вимовляти, як би не заплітався язик, «в Україну», виглядає як дрібна капость підлітка, що намагався, пишучи шкільного твору, дотримуватися правил пристойності, але, не втримавшись, таки нашкарябав на столі три заповітні літери.

Як, на мою думку, це все слід розцінювати?

По-перше, факт загальмування прибуття в Україну російського посла не варто ні недооцінювати, ні переоцінювати. Залишення певної держави без свого повноважного представника – серйозний дипломатичний крок, крутішим за який, у принципі, є хіба вислання чужого посла, розрив дипломатичних відносин та війна. Проте якби йшлося про власне залишення без посла, а не шантажистський, цілком у кегебешному стилі, викрутас – «ви злякайтеся, а не злякаєтесь – то гаразд, ми самі злякаємося». На кримінальному аргументі це зветься «брати на понт». Така постава дає Москві при несприятливому для неї розвитку подій у подальшому просто забути про свій пасаж, вимкнувши гальма.

По-друге, маємо справу, безперечно, з новим актом пропагандивної війни, в якому Медведєв виклав основні напрями подальших російських офензив (за що йому у певному розумінні можна навіть подякувати, адже «попереджений значить озброєний»). Актом промовистим, який має позбавити «прекраснодушну» частину українського суспільства сподівань на доброту Кремля, а іншу частину, «владельців заводів,

газет, пароходов», вгатити по макітрах осягненням того, що у московських розкладах їхнє місце – біля параші, намісники та генерал-губернатори у разі чого диктуватимуть не лише «дискурс» (тим більш, що не знають цього слова), як сфери, які треба звільнити для благодатних «російських інвесторів».

По-третє, як пряме і відкрите втручання у внутрішні справи України, особливо зважаючи на апеляцію до «нового політичного керівництва України», тобто заявляючи про неприйнятність для Москви кандидатури Ющенка.

Так, повіяло невинними тельняшками братішек-матросів Муравйова і жандармщиною епохи тамтешнього Ніколая. То що робити?

Опцій в принципі багато.

Можна покрутити пальцем біля скроні, відмахнутися і посміятися над недолугим «чебурашкою», «превед-медведом», «путінОїдом».

Можна злякатися і, залежно від статусу, чи налятяться пивом «Балтіка» з водкой «Столічної» під якусь «душевную песню о главном» чи поспішити до Білокам'яної на поклон, вимолюючи доступу до царського чоботу та за ханським ярликом.

Можна, навпаки, озброївшись футболкою, на якій козарлюга стинає москалям голови, пройти маршем біля осиротілої російської амбасадки, щось поскандувати і потицяти у вікна чи то трьома пальцями чи то дулями.

То що.

Але колись, у легендарні часи, у просунутого, як би сьогодні сказали, майстра дзен неофіт допитувався, у чому суть вчення і практики. «Йдеш – і йди собі, - відповів сенсей, - сидиш – і сиди собі, лежиш – то й лежи. Хочеш спати – спи, хочеш їсти – їж, хочеш пити – пий. Тільки не суетися».

Повторю услід за мудрим сенсеєм. Головне – не діяти рефлекторно. Особливо – коли саме до того тебе і підштовхують.

Перше. Нам конче необхідно нормально і законно провести прези-

дентські вибори і забезпечити наявність в Україні легітимної влади, бо natura abhorret vacuum, а бажаючи ту порожнечу заповнити – от вони. У цьому контексті будь-яке зазіхання на законну процедуру виборів має розцінюватися навіть не як просто порушення виборчого права, а як зазіхання на національну безпеку. Усунення, як це пропонується в одіозному проекті змін до закону про вибори, громадських організацій від спостереження є абсолютно неприпустимим, щоб не сказати - навмисною диверсією.

Друге. Українські громадяни і українські політики, українські професіонали і українські бізнесмени, українські військові і українські інтелектуали мали б усвідомити засадничу спільність – українськість. Ми всі на одному боці барикади, де на іншому – союз ефесбешних вигодуванців в Кремлі та ідіотів і крадіїв тут. Наше спільне завдання, попри різницю у політичних поглядах – будувати міцну правову процедурну державу з відповідальною ефективною владою та сильним сектором національної безпеки, ставлячись до саботажників як до саботажників.

Третє. Питання енергетичної безпеки, енергозбереження, енергетичного унезалеження та енергетичної співпраці з Заходом – пріоритет.

Четверте. Нагадаю з Відкритого листа до адміністрації США, урядів і громадськості країн ЄС3: «можемо і маємо розвивати наше співробітництво [з НАТО], активно виконувати річну Національну програму, отримувати професійну допомогу, брати участь у формуванні спільної безпекової стратегії і робити свій практичний внесок у безпеку союзу демократій. Усвідомлюємо, що на часі не гучні декларації, а повсякденна, копійка праця. Саме така праця - наш найкоротший шлях до Альянсу».

Четверте. Не боятися самим і не намагатися залкати. Розпальцьовка, вирячені очі і вишкірені зуби (а також царський голий торс та батерфляй на байкальському відпочинку перед теле-

камерами) – то штибу уркаганських понтів на зоні, розрахованих на таких саме уркаганів, тільки «сцикливіших». Всякий крок має бути виваженим і продуманим, а не рефлекторним звуком. Панікерам усіх гатунків та ідеологічних забарвлень краще відійти до віддаленого шанця.

П'яте. Прочитую самого Медведєва: «не поддаваться искушению посорить наши народы ради чьих бы то ни было геополитических проектов или политической карьеры, а всячески беречь дружбу украинцев и россиян, укреплять фундамент сотрудничества к обоюдной выгоде и в интересах процветания наших стран». Істинно сказано, амінь (хоч він і мав на увазі мабуть що інше). Розвиток міжсуспільних відносин, людські контакти науковців, фахівців, громадських діячів України і Росії є запобіжником на улюблений червоний кнопці путіно-медведєвих. Певним чином місія українців – врятувати росіян від війни. Знов-таки з Відкритого листа: «тільки у спілкуванні, у широких культурних, інформаційних, наукових, освітніх, фахових обмінах і особистих контактах можна розвинути необхідну довіру, яка стане міцним фундаментом партнерства між нами». У листі йшлося про Європейський простір, але те саме вірно і для міжсуспільних взаємин з Росією, у цьому розумінні не близька до всеосяжної і всепроникненої тоталітарщини московська влада, а вільна Україна може стати для російських «вольнодумцев» порталом виходу у Світ.

Колись одна мудра людина, якій я безмежно вдячний, казала мені: «міра твого опору має зростати мірою тиску на тебе». Не сумніваюся, що Україна і українці здатні до опору - спокійного, виваженого, раціонального.

Олександр Северин
maidan.org.ua

Крик про бліцкриг

Виповнюється рік із початку російсько-грузинської війни

(Закінчення. Поч на 1 с.)

За цей рік узагалі нічого фундаментального не вирішено, зазначає кореспондент Бі-Бі-Сі в міжнародних справах Пол Рейнолдс. Президент Грузії Михайл Саакашвілі, якого прем'єр-міністр Росії Володимир Путін із властивою йому кадебістською лексикою обіцяв «повісити за яйця», надалі залишається при владі.

За цей час змінилася влада у США і новий президент наразі не зовсім вдало намагається збалансувати свої відносини з Росією та її сусідами, яких вона зараховує до зони своїх впливів. Про те, що задовільний баланс наразі не знайдено, свідчить нещодавній відкритий лист колишніх лідерів Центральної та Східної Європи до Барака Обами. Колишній посол США в Україні, а тепер співробітник Бруклінського інституту у Вашингтоні Стівен Пайфер заявив: «Визнаймо простий факт, що Сполучені Штати надалі не мають чіткої програми оборонної підтримки Грузії, яка зробила б грузинів здатними самостійно захищатися від Росії». Делікатною спробою Вашингтона зберегти баланс у відносинах між Росією та країнами, щодо яких зберігається російська загроза, був візит віце-президента США Джо Байдена до Києва та Тбілісі. Але одночасно

із заявою про підтримку євроатлантичних устремлень Грузії Байден дав зрозуміти, що Вашингтон не буде робити різких рухів при спробах Росії зберегти свої «сфери впливу». Він застеріг Саакашвілі від намірів силою повернути окуповані Московією грузинські провінції. Сам Байден назвав новий і порівнянний з попередньою адміністрацією характер американсько-грузинських відносин «важкою любов'ю». Ці заяви почули і в Москві.

Напряга між Московією та Тбілісі зберігалася впродовж року, але з наближенням річниці російської інтервенції до Грузії набрала забарвлення хмар перед бурєю. Росія почала проводити військові навчання поблизу грузинських кордонів та, починаючи з 4 серпня, привела свої військові частини в Південній Осетії у стан підвищеної бойової готовності. Москва пояснює такі дії «грузинськими провокаціями» напередодні річниці, зокрема обстрілами прикордонних осетинських сіл із гранатометів. Тбілісі називає такі звинувачення дезінформацією і, у свою чергу, заявляє про обстріли грузинських сіл. Розташовані в регіоні спостерігачі від ЄС розводять руками і повідомляють, що не володіють інформацією про подібні інциденти.

Події розгортаються за минулорічним сценарієм. Москва провокує Тбілісі, здійснює провокації на кордоні, а потім звинувачує в них грузинів. Тбілісі стверджує, що односторонній перегляд кордонів уже розпочався. За грузинськими даними, російські військові здійснили спробу переставити прикордонні стовпи на півкілометра вглиб грузинської території, щоб у зону їхнього контролю увійшло село Квеші Горійського району. За таких обставин південноосетинська влада висловлює бажання перебрати окремі грузинські території, які вона називає «одвічно осетинськими». І одночасно звинувачує Грузію в обстрілі з гранатометів передмість столиці сепаратистського регіону – Цхінвали. Москва відразу «підхоплює пісню» – російське Міністерство оборони обіцяє застосувати силу, щоб запобігти таким інцидентам. «Пісня» знаходить продовження в російських ЗМІ, які поширюють інсинуації, що Тбілісі готується розв'язати війну з метою повернути відкрайні Росією території. Президент Саакашвілі заявив, що в його країні немає ні бажання, ні можливості воювати з Росією, оскільки така війна рівнозначна самогубству.

Захід односторонньо не бажає повторення

8 серпня 2008 року. Тож президент та віце-президент США особисто здійснили превентивні дипломатичні зусилля. У телефонній розмові з президентом РФ Дмитром Медведєвим, який зателефонував Бараку Обамі, щоб поздоровити його з 48-м днем народження, президент США вказав російському колезі на потребу трох притримати нерви у з'ясуванні стосунків на Кавказі, повідомляє «Франс пресс». Речник Білого дому повідомив, що під час телефонної розмови у вівторок обговорили необхідність «швидкого просування вперед» в угодах, які були досягнуті під час візиту Обами до Росії минулого місяця. Джо Байден того ж дня зателефонував до Саакашвілі та висловив стурбованість із приводу ескалації напруги в регіоні та наголосив, що антагоністи повинні уникати провокативних дій.

Саакашвілі ще до цієї розмови телефонував до адміністрації США та керівництва ЄС з проханням послати Москві «чіткий месидж» – не розпочинати нову війну. Глава МЗС Росії відразу звинуватив Саакашвілі, що такі звернення є частиною грузинського плану втягнути в конфронтацію на Кавказі Сполучені Штати, поставити американські війська обличчям перед російськими.

Озброєна до зубів гігантська Росія звинувачує маленьку Грузію в мілітаризації. Заступник глави МЗС Росії Григорій Карасін висунув цього тижня погрозу: «Росія й далі перешкоджатиме переозброєнню режиму Саакашвілі і застосує для цього конкретні заходи». Він додав, що впродовж останніх місяців «спостерігаються намагання деяких країн діяти зпідтишка, приховувати їхнє військове співробітництво з Грузією». А постійний представник Росії при НАТО Дмитро Рогозін заявив минулого місяця, що Москва запровадить санкції проти американських підприємств, якщо вони будуть продавати зброю Грузії.

Минув рік, але Захід надалі зволікає з установленням причин конфлікту та винуватців. Звіт міжнародної комісії про обставини минулорічного п'ятиденного воєнного конфлікту, який повинен був з'явитися 31 липня, буде оприлюднений лише наприкінці вересня. Укладачі звіту мотивують затримку тим, що останнім часом обидві сторони поддали документи, які вимагають ретельного аналізу.

umoloda.kiev.ua

Ведмежі манери

Реакція на заяву президента Росії, який «наїхав» на Україну, показує, хто є хто в українській політиці

Аби виглядати грізно, президент Росії Дмитро Медведєв надягнув чорну сорочку. Стоячи на тлі моря, він намагався супити брови і час від часу стискав кулаки. Позаду пролітали чайки і котилися хвилі, а Медведєв начитував на камеру відкрите звернення до свого українського колеги Віктора Ющенка. Президент РФ назвав стосунки між нашими державами «м'яко кажучи, непростими». Він визнав, що «напруженість у стосунках Росії та України справді зашкалює», але переклав відповідальність за це на керівництво Української держави. Ну й відмовився наразі присилати нового посла до Києва.

«Принужденіє к сплоченію»

Дмитро Медведєв, зокрема, сказав, що «офіційний Київ зайняв відверто антиросійську позицію у зв'язку з військовим нападом режиму

Саакашвілі на Південну Осетию». Формальний російський лідер поскаржився й на те, що Україна продовжує лінію на перешкоджання діяльності Чорноморського флоту. Хоча насправді наша держава вимагає очевидного: виконання зобов'язань оренди, дотримання угод, зокрема в частині нерегламентованих озброєнь. Цікаво, що Росія скаже нам у 2017 році, коли йтиметься вже про законно обґрунтоване виселення флоту?!

Також Медведєв обурений тим, що в Україні не вщухають «кампанії, пов'язані з витісненням російської мови з українських ЗМІ, освіти, культури, науки». Де Кремль бачить ознаки дискримінації російської мови – не зрозуміло. Але примус до ще більшого насадження «великого і могутнього» в Україні – очевидний.

Звісно, є й претензії до історичних поглядів. «Зовні гладка риторика українського керівництва погано поєднується з відвертим спотворенням складних, важких епізодів нашої спільної історії, трагічних сторінок великого голодомору в Радянському Союзі, з трактуванням Великої Вітчизняної війни як певного протистояння між тоталітарними системами», – сам російський лідер і не намагався застосувати «гладку риторіку». Медведєв сказав, що «братські народи не можуть бути роз'єднані, у нас єдина історична та духовна спадщина». У цій фразі кожен знайде відповідь на питання, чи вважає Москва Україну справді незалежною. Як і в претензії до намагань Києва домовитися з Європою про вирішення газової проблеми «за спинами» в росіяни.

Звернення Медведєва можна вважати доповненням до дипломатичної війни між Києвом і Москвою, котрі вислали по одному чужому дипломатів. При тому, що Банкова вже дала агреман на Михайла Зурабова, президент РФ заявив: «у нинішній ситуації» він вирішив не направляти в Україну нового посла. «Він приступить до роботи пізніше. Конкретні терміни буде визначено із врахуванням реальної динаміки наших стосунків», – сказав президент Росії.

Перед тим, як скандальну заяву було оприлюднено через відеоблог Медведєва в інтернеті,

звернення в друкованому вигляді полетіло кур'єрською службою в Київ на Банкову. Президент РФ назвав це послання «нерядовим документом» і вирішив, що з текстом має ознайомитися не лише Віктор Ющенко, а й якнайширша українська та російська громадськість.

«Треба забути про молодшу сестру»

Станом на 16-ту годину вівторка реакції Президента України на лист російського колеги ще не було. Прес-секретар глави держави Ірина Ванникова запевнила, що «така заява не лишиться без уваги».

Тим часом народний депутат В'ячеслав Кириленко, колишній голова президентської партії «Наша Україна», а нині – голова руху «За Україну!», назвав заяву Медведєва «черговим втручанням у внутрішні справи України». «Як тільки Кремль подолає у себе комплекс «великодержавного старшого брата» та усвідомить, що Україна не є молодшою сестрою Росії, а суверенною, незалежною, європейською країною, яка сама визначає свою політику, відносини між нашими державами одразу ж нормалізуються», – заявив Кириленко.

Утім Росії до того усвідомлення ще дуже далеко. Зокрема, у зверненні Медведєв висловив цілком прозорий натяк на зацікавлення Кремля в підсумках майбутніх президентських виборів в Україні. «Я певен, що багатогранні зв'язки Росії та України обов'язково повернуться, і такий час не за горами. Сподіваюсь, що нове українське керівництво буде готове до цього. Ми, у свою чергу, також зробимо все від нас залежне», – заявив Медведєв. Чим це не втручання в українські внутрішні справи? Пригадується, один президент РФ уже біг поперед веза, поспішивши достроково привітати Віктора Януковича з перемогою на виборах – 2004...

Сам Янукович – і це показово – підтримав Медведєва. У заяві лідера Партії регіонів зазначено, що він «поділяє позицію президента Росії про наслідки президентства Віктора Ющенка для українсько-російських відносин». «Перше, що ми зробимо, прийшовши до влади, – відродимо

нормальні, добросусідські, рівноправні та взаємовигідні стосунки з нашим стратегічним партнером – Росією», – каже Янукович.

Натомість БЮТівець Микола Томенко вважає причиною появи звернення два фактори. Суб'єктивний – що два народи стали «заручниками відносин двох президентів, які не склались». Об'єктивний – зацікавлення Росії у зміні влади на Банковій. «Привернення уваги саме до цих тем, про які йдеться у зверненні президента Росії, – практично заявка на зацікавлену участь в президентській виборчій кампанії», – цитує віце-спікера УНАН.

Політолог Андрій Єрмолаєв висловив думку, що своєю заявою Росія фактично відмовилася від активних відносин із Україною до виборів нового президента. Інший відомий експерт, Володимир Фесенко, вважає, що озвучена позиція Кремля лише додасть популярності Президенту України Віктору Ющенку.

НАГОЛОС Інтервенція – в законі

Багато хто з експертів звертає увагу на те, що фактично одночасно із записом жорсткого звернення до України президент РФ Дмитро Медведєв вніс до Державної думи РФ проект закону, який передбачає можливість оперативного використання російських збройних сил за межами країни. Згідно із пропонуваними поправками, російська армія може використовуватися для відбиття нападу на збройні сили Росії або інші війська, дислоковані за межами Російської Федерації, відбиття або запобігання агресії проти іншої держави, захисту громадян Росії за кордоном, боротьби з піратством і забезпечення безпеки судноплавства. Тобто агресія Кремля проти України, в разі чого, буде «в законі».

Володимир СЕМКІВ
umoloda.kiev.ua

Ющенко ухилився від відповіді. Замість нього заговорила партія

(Закінчення. Поч на 1 с.)

також неодноразово наголошувала на економічно необґрунтованих та політично заангажованих умовах угод щодо постачання природного газу в Україну.

Не може не викликати здивування теза, викладена в зверненні Президента Росії, про єдину для наших країн газотранспортну систему. За такою логікою ми б мали говорити і про єдність газових і нафтових ресурсів, що знаходяться на території Російської Федерації, оскільки так було в «добрі старі часи Радянського Союзу».

Безумовно, що недалекоглядна політика тиску й обману не відповідає справжнім економічним інтересам Росії. Як приклад взаємовигідної співпраці – активний діалог між діловими колами наших держав.

Ми бачимо мудрість у діях російських інвесторів, які не лише створюють нові робочі місця в Україні, платять податки до українського бюджету, але й по-братньому допомагають нам у відновленні національних святинь та історичних пам'яток української державності.

Не витримують критики слова про утиски російськомовного населення в Україні. Про безпідставність таких звинувачень свідчать висновки багатьох авторитетних міжнародних організацій. Красномовний факт: у Росії, де проживають мільйони українців, немає жодної української школи.

Тимчасом в Україні понад 1400 шкіл з російською мовою викладання, в кожній загальноосвітній українській школі вивчається російська мова і література. За рахунок українського державного бюджету повноцінно функціонують російські театри, музеї і культурні центри.

Очевидно, окремим російським політикам справді непросто усвідомлювати, що державною мовою в Україні є українська, в Польщі – польська, в Чехії – чеська, в Болгарії – болгарська. Водночас у них не виникає запитань, чому в багатонаціональній Російській Федерації, де проживають десятки великих народів, державною мовою є лише російська. До делікатних питань гуманітарної сфери керівництво Росії ставиться з офіцерською прямоотою, плутаючись у фактах, договориючись до того, буцімто всі російськомовні українці є етнічними росіянами.

Такі оцінки викликають не лише жаль, а вже й обурення та стурбованість з приводу нинішньої політичної тактики й стратегії керівництва Російської Федерації. Сьогодні ця стурбованість офіційно або неформально поділяють десятки держав світу.

Свою позицію щодо російсько-грузинського конфлікту партія «Наша Україна» неодноразово висловлювала і вона є незмінною.

Рівно рік тому під час подій на Південному Кавказі політика провокацій і тиску призвела до загибелі багатьох невинних людей – грузинів, осетинів, росіян. Закономірним є запитання, чи не настав час усвідомити, що порушення базових принципів міжнародного права про недоторканність державних кордонів може мати трагічні наслідки. Необхідність такого усвідомлення підтверджує той факт, що незалежність самопроголошеної республіки Південна Осетія й Абхазія цивілізований світ не визнав.

Безсумнівно, політика провокацій не відповідає життєвим інтересам російського народу, чия багатостраждальна історія мала б навчити нових і молодих керівників Росії робити правильні висновки – не імперські, а партнерські.

Процеси, які сьогодні відбуваються в Україні – незворотні! Відродження нашої національної ідентичності, історичної пам'яті і культури – це масштабний рух, що триває в здоровому організмі українського народу. Відверта чи прихована протидія тим природним процесам неминуче зашкодить тим, хто вирішив їм перешкодити.

Україна робить усе, щоб така недалекоглядна політика не вплинула на дружнє ставлення українців до російського народу. Про це переконливо свідчать соціологічні опитування, проведені спільно з компанією Київський Міжнародний Інститут Соціології в Україні і Левада-Центр в Росії.

Кількість українців, що вважають росіян своїми друзями та добрими сусідами за період березень 2008 по березень 2009 рр. виросла з 88% до 93%. Натомість нас не може не турбувати постійне антиукраїнське зомбування, яке відбувається в Росії.

За період правління нинішнього Президента Росії, кількість росіян, що вважають Україну недружною державою, зросла з 30% до 56%, тобто майже вдвоє.

Безперечно, Україна є і буде віддана дружбі з російським народом, і саме до нього сьогодні ми звертаємо свої щирі й сповнені гідності слова. Ми усі, громадяни обох держав, маємо відмежуватися від агресивної риторики, до анналів якої, на жаль, відходить останнє звернення Президента Росії. Ми розраховуємо, що мудрість наших народів поставить на місце тих, хто забуває не лише цивілізовані правила поведінки, але й уроки історії.

Кожен громадянин, звісно, здатен відрізнити правду від брехні. Справжнє партнерське ставлення визначається не політичними деклараціями, а конкретними діями. Той, хто хоче партнерства, не

уникає зустрічей, не зволікає з прибуттям послів, а використовує кожну можливість для конструктивного діалогу.

Публічне звернення Президента Дмитрія Медведєва водночас відіграє й іншу роль, певно, неочікувану для його авторів, – вкотре нагадає Україні про потребу внутрішньої консолідації, незважаючи на будь-яку політичну чи партійну приналежність.

Агресивна тональність звернення російського лідера по суті стосується не Віктора Андрійовича Ющенка і його політики, а всієї нашої держави й усього українського народу.

Як голова політради партії «Наша Україна» я звертаюся до всіх політичних сил України, до всіх громадських організацій і рухів, із закликом виявити сьогодні тверду солідарність в одстоюванні національних інтересів і недопущенні ведення з Україною будь-якого діалогу в неоімперській тональності.

Я звертаюся до всіх громадян України гуртуватися навколо проукраїнських політичних сил, для яких незалежність України, її суверенітет і національні інтереси є понад усе! Вірю, що наша тверда позиція не лише зміцнить нас, а й протверезить тих, хто з політичних міркувань готовий зруйнувати атмосферу дружби між Україною й Росією.

Медведев – Україні: Ми вам указуватимемо,

З ким дружити і які оцінки історії давати

Кремлівські піарники пересталися. Дмитро Медведев не тільки послав відкритий лист своєму українському колезі Віктору Ющенку, а й на тлі моря, чайок та військових сторожових кораблів голосно, мужньо, бігаючи очима по монітору, особливо не вникаючи в зміст, глибоко прочитав гнівні слова і фрази. Більш того, розмістив це кіно на своєму офіційному президентському сайті.

Які до Медведева можуть бути претензії... Не царське то діло – писати промови, формулювати думки та ідеї. Свідчення тому – текст послання має декілька варіантів і зовсім не збігається з відеозверненням. Проте вражає недалекість президентських спічрайтерів.

В Україні дізналися, що вся російська інтелектуальна потуга, сотні наукових інститутів, державних пропагандистів, докторів наук і PR-контор, армія дипломатів і аналітиків, спецслужб нарешті розробили стратегію зовнішньої політики Російської Федерації щодо «братньої» України. В усякому разі, слід гадати, на період виборчих

(президентських і парламентських) кампаній в Українській державі.

А суть її полягає лише в одному: в усіх проблемах, негараздах міждержавних російсько-українських відносин винен Київ. Москва живе за гоголівським законами товарищескої козаків Запорізької Січі, а українська еліта спить і бачить, як би насолити ракетно-ядерній Росії.

Якщо дипломатичну мову перекласти на мову національних (у даному випадку російських) інтересів та агресивної риторики, погроз, то виходить: що ми (Кремль) втручались і втручатимемося у внутрішньо-політичні українські процеси, ми вчитимемо вас (Україну), як жити, як будувати державу, яку приймати конституцію, які оцінки давати фактам історії, з ким дружити, а з ким ні, кого обирати в парламент. А головне, Росія дружитиме з президентом України, але не з тим, кого вибере український обиватель, а з тим, хто Москві видасться лояльним, проросійським.

Дивна справа, упродовж десяти років російські федеральні та регіональні ЗМІ (а зараз зрозуміло, з чіткої подачі) повторюють одні й ті самі міфи, легенди, стереотипи щодо політики та історії України. У принципі, усе, що сказав Дмитро Медведев, можна

знайти в трактатах і коментарях численних російських «друзів України» на кшталт Костянтина Затуліна й Сергія Маркова.

Хіба не правда те, що Росія протягом десятиліть, розпалюючи сепаратизм і поставляючи зброю до Цхинвалі, рівною мірою з Грузією несе відповідальність за війну в Південній Осетії? Або потрібно бути дуже наївною людиною, аби стверджувати, що в Україні витісняється російська мова. Досить підійти до першого-ліпшого газетного кіоску, щоб упевнитися: газет, журналів, книжок російською мовою в Україні сьогодні більше, ніж українською.

Дмитро Медведев вводить громадськість в оману, заявляючи, що російська влада надає допомогу в розвитку української мови й культури в РФ. Це твердження суперечить очевидним фактам. У Росії, де проживає близько п'яти мільйонів етнічних українців, немає жодної школи, жодної радіостанції, жодного телеканалу українською мовою...

А хто не знає, що співпраця РФ з НАТО на порядок інтенсивніша, ніж України з Альянсом, і що, всупереч оцінкам незалежних експертів, Москва звинувачує офіційний Київ у розв'язуванні газових воєн. Насправді саме Росія ухвалювала рішення

перекрити газу в Україні, а отже, і до Європи, у січні нинішнього року.

Смішно чути, що Київ витісняє російський бізнес і капітали з України, як стверджує у своєму листі пан Медведев. Хай би президент РФ попросив своїх помічників підготувати список українських підприємств і банків, які працюють на території Росії. Таких просто немає. З подачі Кремля український бізнес для Росії «персона нон-грата».

Цікаво, що відкритий лист Дмитра Медведева збігся (день у день) з ініціативою президента РФ про те, що верховний головнокомандувач може без оголошення війни і згоди Федеральних Зборів, по суті, завдати військові удари, у тому числі і ядерні, по чужій території. Тобто будь-яка забаганка однієї людини вести військові операції «з примусу до миру» одержала законодавчу основу. Після цієї ініціативи зрозумілі заяви Медведева з приводу розміщення російського ЧФ у Севастополі...

Заява російського президента про те, що він не збирається «до певного часу» надсилати Михайла Зурабова до Києва, має лише пропагандистський характер. За великим рахунком ні посол РФ в Україні, ні посол України в РФ не є самостійними політичними фігурами. За минулі два десятиліття

років усі проблеми міждержавних відносин вирішували перші особи України та Росії, послали могли лише виконувати невдячну чорнову роботу з підготовки текстів меморандумів, договорів і угод.

Ходять чутки, що Медведев був проти призначення Михайла Зурабова, який є людиною Путіна, послом в Україну. Цілком імовірно, що нинішній гнівний лист президента РФ – лише засіб притримати Зурабова в Москві.

Уся тональність послання президента Медведева вказує лише на одне: Кремль знов відкрито і безцеремонно намагається втрутитися в політичні процеси, що відбуваються в Україні, передусім у майбутні кампанії з виборів президента і парламенту.

Цікаво, що минув уже рік, як Дмитра Медведева обрано президентом, і жодного разу він не виявив бажання особисто зустрітись з Віктором Ющенком або приїхати до Києва. Імовірно, тоді б сам президент, а не його помічники диктували зовнішню політику Росії щодо України. Президент РФ Дмитро Медведев наступає на ті самі граблі, що і його попередник Володимир Путін.

Віктор Тимошенко

Країна в ручному управлінні

Москва – Літом цього року виповнюється 10 років приходу Володимира Путіна до влади. Аналітичний центр Юрія Левади під час своїх регулярних опитувань громадської думки поставив у липні росіянам низку запитань про те, як вони дивляться на результати діяльності другого президента Росії. Підбиваючи підсумки 10-річному правлінню Володимира Путіна, росіяни були дивовижно стриманими в своїх оцінках його президентства. Досягнення і успіхи (в різних сферах державного управління) в середньому вдвічі рідше, ніж провали і невдачі. Хоча довіра до Путіна залишається великою і він однак домінує фігура на російській політичній сцені з невідривно високим рейтингом (йому довіряють 78%, що на 10% менше ніж рік тому). У президента Медведева – 72%, проте криза поставила під сумнів основні досягнення його політичного керівництва – стабільність і зростання матеріального добробуту населення.

Головним успіхом Путіна, за всі роки його перебування на вершині влади, більша частина росіян (загалом 39%) вважають підвищення рівня життя населення, зростання зарплат і пенсій, економічне піднесення, яке повернуло населенню відчуття оптимізму і впевненості в собі, сподівання на те, що кризи і потрясіння 90-х років позаду і країну чекає стабільний і впевнений розвиток. Але майже стільки ж (30%) оцінили його діяльність в цих сферах, як мало-ефективну і навіть неуспішну. Причому оцінки помітно відрізняються в залежності від соціального стану і ресурсів респондентів.

Задоволені Путіним частіше можна зустріти в депресивному середовищі чи столицях, де інтенсивність соціального і економічного життя набагато вища. Чим

вищий рівень освіти опитаних, їх професійної кваліфікації, інформованості, прибутків, тим критичніше стають висловлювання про економічну політику Путіна. Інакше кажучи, чим вищий рівень розвитку ринкових відносин і сучасної інфраструктури, тим вищий рівень незадоволення путінським керівництвом країною. (Москвичі майже втричі частіше сільських мешканців вважають його політику в царині економіки «невдалою»).

Особливо провальним, на думку значної кількості росіян, були дуже розрекламована кампанія «боротьби з корупцією і хабарництвом» (так вважають в середньому 35% опитаних. Максимум негативних висловлювань про цей бік політики Путіна припадає знову ж на москвичів – 47%, у невеликих містах – лише 31%) і «боротьби зі злочинністю» (вважають, що Путін не досяг жодного успіху 19%. Нагадаю, кількість лише зареєстрованих правопорушень в Росії приблизно в 3-5 разів вища, ніж в більшості європейських країн). Також безрезультатними вважають його зусилля обмежити вплив «олігархів» (про це заявили 23%). Центральні моменти його популістської програми, з якої він почав свою діяльність в якості наступника Єльцина і завдяки якій він майже одразу став відомий і отримав масову підтримку, виявилися невиконаними.

Здається дивним, що набагато рідше опитані називали серед його заслуг «зміцнення міжнародних позицій Росії» (їх назвали лише 7%, негативно оцінили його діяльність в цьому напрямі – 3%) і покращення відносин із сусідніми країнами (5%, негативно – 3%), тобто є ті сфери діяльності, в яких, згідно з опитуванням суспільної думки, останніми роками він досяг найбільшого успіху і визнання в російському суспільстві. Але врахуємо, що опитування проходило в той час, коли ейфорія і національне піднесення в країні після короткої грузинсько-російської війни вже минули, вони були витіснені тривогою з приводу триваючої економічної кризи, зростання безробіття і загальної невпевненості в завтрашньому дні.

Крім того, поступово приходять свідомість, що Росія через агресивну політику Путіна опинилася в міжнародній ізоляції, яка загрожує серйозними витратами. Хоча загалом росіяни не вірять в те, що негативна реакція міжнародного суспільства на дії Росії в Грузії, на посилення авторитаризму, на порушення прав людини, буде тривалою, проте, результати масового опитування свідчать про зниження свавлення зовнішньополітичного курсу політики Путіна.

Таблиця 1

Що б ви назвали головним досягненням Путіна за роки його перебування при владі? А в яких галузях його дії були найменш вдалим?

	Досягнення	Невдачі	Баланс
Підвищення рівня життя, зростання зарплат і пенсій	22	13	9
Економічний розвиток країни	17	12	5
Підвищення оптимізму, сподівань на швидке покращення ситуації в країні	9	5	4
Наведення порядку в країні, підтримка спокійної політичної обстановки	8	6	2
Зміцнення міжнародних позицій Росії	7	3	4
Покращення відносин з країнами Заходу	5	3	2
Вирішення чеченської проблеми	4	9	-5
Створення сприятливих обставин для приватного бізнесу	2	5	-3
Обмеження впливу олігархів	2	23	-21
Боротьба з корупцією	2	35	-33
Боротьба зі злочинністю	0	19	-19
Співробітництво з країнами СНД	1	3	-2
Підвищення обороноздатності і реформа збройних сил	1	4	-3
Захист демократії і політичних свобод громадян	0	3	-3
Усунення небезпеки тероризму в країні	2	4	-2
Покращення відносин між людьми різних національностей в Росії	0	6	-6
Не бачу досягнень, невдач	7	2	-5
Не можу відповісти	8	19	

У % до кількості опитаних, 17-20 липня 2009 року, загальноросійська репрезентативна вибірка, кількість опитаних – 1600 у віці 18 років і старші.

Не дуже переконливими виглядає і «остаточне вирішення» чеченської проблеми. Встановлення в Чечні за допомогою федеральних військ жорсткого режиму ставлення Путіна Рамзана Кадрова викликає в більшості росіян сумніви в його міцності і виправданості такого рішення Путіна. Війна з сепаратистами, задушлими в самій Чечні, перекинулася на сусідні республіки, де теракти і перестрілки з бойовиками стали щоденною рутиною.

Розрив між бідними і багатими за це десятиріччя помітно збільшився (так вважають 48%) чи не змінився в порівнянні з ельцинським часом (31%), корупції і крадіжок в керівництві країни стало не більше, але і не менше ніж раніше (46%, 27% вважають, що стало навіть більше, а 17% – менше). Вплив бюрократії і характер свавілля чиновників також практично не змінювався.

Інакше кажучи, в 2000-ні роки змінилося не так вже й багато в стосунках держави і населення.

Чому ж тоді за всієї критичності і тверезості в розумінні характеру путінського режиму абсолютна більшість росіян схвалюють його діяльність і готові й далі голосувати за нього на наступних виборах? Як і в інших авторитарних режимах, які встановилися після періоду тривалих потрясінь і громадської нестабільності, конфліктів і сутичок, у Росії громадська думка не хоче змін, боїться їх і хоче сподіватися на краще. На запитання: чому багато людей довіряють Путіну, найбільша частка відповідей (35%) опитаних була такою: «люди сподіваються, що Путін і в подальшому впорається з проблемами країни», майже стільки ж (31%) відповіли: «люди не бачать, на кого іншого вони могли б покластися» і

лише 28% респондентів пов'язали популярність Путіна з тим, що вони «переконалися в тому, що Путін успішно і достойно справляється з вирішенням проблем країни». Інакше кажучи, базу масової підтримки, організований консенсус його режиму будується на сполученні масових надій і ілюзій та безальтернативності фігури правителя. Опозиція дискредитована і витіснена з політичної арени, пропаганда наполегливо впроваджує головну думку чинного режиму: заміни Путіна немає, його відхід призведе новий виток жорсткої боротьби і потрясіння, тому терпіть!

Підконтрольні засоби масової інформації не допускають небажаної інформації, яка могла б представити Путіна в невідгледному світлі, бізнес отримав серйозні уроки стосовно того, кому потрібно бути лояльним в цій країні. Чи потрібно дивуватися тому, що 63% опитаних переконані, що зосередження в руках Путіна практично всієї повноти влади в країні – це «благо для Росії», і лише 16% переконані, що це «не несе Росії нічого доброго».

Попри те, що Путін вже понад рік не обіймає посаду Президента Російської Федерації, більша частина опитаних як і раніше вважають, що влада в країні все одно належить йому. Медведев не розглядається як самостійний політик, оскільки більшість росіян (66%) вважають, що він діє не самостійно, а під контролем Путіна, продовжуючи ту політику, що і його попередник (так вважають вже 82%). Якщо б вибори відбулися найближчої неділі, то знову таки, основна кількість виборців знову проголосувала б за нього: 38% від тих, хто збирається прийти на виборчі дільниці. За Медведева лише 23%. Два можливих кандидати, котрі залишилися, не можуть розглядатися, як серйозні противники дуумвірату: лідер комуністів Геннадій Зюганов набрав би в такому випадку 6%, Володимир Жириновський – 4%.

(Москва – Прага – Київ)

Лев Гудков – один із провідних російських соціологів, директор Аналітичного центру Юрія Левади (Левада-Центру) в Москві, головний редактор російського соціологічного журналу «Вісник громадської думки» («Вестник общественного мнения»)

radiosvoboda.org

Історія з передвиборчою роздачею квартир від Юлії Тимошенко має всі шанси перетворитися на рімейк історії з повернення вкладникам Ощадбанку по тисячі гривень в одні руки.

Антикризова парасолька Юлії Тимошенко депутатам блоку Юлії Тимошенко

Зрозуміло, що задовольнити всіх безквартирних прем'єрці не вдасться, хоча відповідний піар-шум їй забезпечений.

У подібних проявів популізму в передвиборчий період немає нічого оригінального – так само діяв би і Янукович. Достатньо згадати, як у 2004 він запровадив нічим не забезпечені доплати до пенсій.

Зараз перша ж дія Тимошенко в рамках нової програми викликає запитання, які породжують нові й нові сумніви.

Отже, у п'ятницю Юлія Тимошенко вручила міліціонерам ордери на квартири в містечку Боярка Київської області.

Ці квартири в кількості 75 штук були придбані підконтрольною прем'єрміністру Державною іпотечною установою на загальну суму 40 мільйонів гривень.

Середня ціна нерухомості, яка перекочувала в державну власність, складала 6 900 гривень за квадратний метр.

Цей факт виявився повною невідповідністю словам Юлії Тимошенко, яка весь минулий тиждень заявляла, що Державна іпотечна установа куплятиме недобудовані квартири по ціні виключно в діапазоні від 2,5 до 4,2 тисяч гривень за метр.

Не будемо заглиблюватися в деталі, чи реально знайти на ринку подібне житло та якої воно якості. Але факт залишається фактом – Тимошенко взяла на себе політичну відповідальність придбати квартири за такою ціною. Варто виходити з такого: якщо прем'єрміністр заявила – значить, вона усвідомлювала, що її слова мають бути підкріплені фактами.

Виявилось же, що вартість одного квадратного метру в 75-ти боярських квартирах у 1.5-2.5 рази перевищила планку, яку задекларувала сама прем'єр. Далі – більше.

Об'єкт, у якому було придбано квартири для МВС, розташований у Боярці за адресою вулиця Білгородська 17-21 (у деяких матеріалах цей будинок має номер 19-а – але насправді йдеться про одне й те саме).

За невіпадковим збігом обставин, цей об'єкт зведено компанією «Міськбудінвест», яка належить Володимирі Дроботу – депутату Київради від блоку Тимошенко.

«Українська правда» звернулася до компанії «Енергобудлізинг», яка від імені «Міськбудінвест» здійснює продаж житла в цьому домі. Кореспондент представився громадянином, який хоче придбати квартиру у боярській новобудові.

Зараз двокімнатні квартири там коштують по 7 300 гривень за квадратний метр.

Але, як зізналися співробітники офісу продажу «Енергобудлізинг», ще в липні двокімнатну квартиру можна було придбати з розрахунку за 6 700 гривень за квадратний метр.

Угода ж між державою і «Міськбудінвест» про придбання 75 квартир була оформлена в 20-их числах липня.

Тобто напрямки в забудовника будь-який громадянин міг купити житло дешевше, ніж його придбав уряд!

В інтернеті на сайтах нерухомості досі можна знайти оголошення, датовані 9 липня, де квартири продаються з розрахунку 6 450 гривень за метр.

Більше того, кореспондент «Української правди» знайшов людину, який два тижні тому забудовник пропонував придбати в боярському будинку двокімнатну квартиру. За житло на восьмому поверсі «Енергобудлізинг» хотів 6 700 гривень за метр – за умови, якщо людина здійснить передоплату протягом трьох днів.

Напрошується очевидний висновок: ціна 6 900 гривень за метр, за якою уряд купив житло, на той момент вона була вище ринкової!

Під час підготовки матеріалу «Українська правда» звернулася по коментар до Державної іпотечної установи, однак відповіді на поставлені питання не отримала.

Але кореспонденту «УП» вдалося зустрітися з власником компанії «Міськбудінвест» – і за сумісництвом БЮТівським депутатом Володимиром Дроботом.

Пан Дробот намагався переконати «Українську правду», що зробив усі можливі поступки Кабміну, коли продав йому квартири з розрахунку 6 900 гривень за метр.

За його словами, компанія виставляла на ринку лише незначну кількість квартир за ціною 6 700 гривень/метр. Робилося це в рамках спеціальної акції, оскільки їм потрібні

були обігові кошти для погашення банківських кредитів.

Сьогодні, додав будівельник, він успішно продає на ринку боярські квартири по 7 300 гривень за метр.

Також пан Дробот запевнив, що насправді продав квартири урядові дешевше, ніж це зафіксовано в постанові Кабміну.

Бо, за його словами, він власним коштом зробив оздоблювальні роботи – поклів шпалери, поклав лінолеум, плитку, встановив сантехніку та кухонну плиту. За словами пана Дробота, це наказ Держбуду України змушує його передавати уже з ремонтом квартири для потреб бюджетників. Хоча практика показує, що зазвичай власники житла потім перероблюють його для власних потреб.

Однак безперечно інше – якби БЮТівському забудовнику ця схема була невідгідна, він би ніколи в ній не брав участі.

В чому виграв від угоди з урядом пан Дробот, здогадатися не складно.

Збудований ним будинок в Боярці нараховує 180 квартир. На той момент, коли Кабмін вирішив придбати 75 квартир, компанії «Міськбудінвест» повністю добудувала об'єкт. Але їм вдалося реалізувати лише 100 квартир.

Тобто в готовій багатопверхівці було продано тільки 55% будинку.

І невідомо, скільки ще місяців чи років Дробот в умовах кризи нерухомості виставляти би на продаж решту помешкань.

Щоб якось похвалити ситуацію, БЮТівський забудовник хотів навіть запровадити схему лізингу квартир.

І тут приходиться держава, яка є оптовим покупцем і вправі розраховувати на суттєву знижку. Бо, по суті, враховуючи темпи продажу, цей товар є неліквідним. А сплавивши за один раз 75 квартир, Дробот позбувається особистого головного болю – у нього реалізовано весь будинок.

У той час, коли ринок нерухомості лежить в коматозному становищі, у пана Дробота все добре. Навіть якщо врахувати його аргументи, що він додатково витратив гроші на ремонт, зроблений в квартирах бюджетників.

Тим часом в суспільство насаджується ще один штамп для виправдання викупу квартир коштом держави. Мовляв, компанія в Боярці не мала

ресурсів завершити будівництво – і тому під ризиком опинилися також ті люди, які вклали особисті гроші в цей об'єкт.

Цю версію навіть виклала офіційна газета «Урядовий кур'єр».

«У будинку, який став стартовим майданчиком для нової антикризової програми, загалом введено в експлуатацію 180 квартир, дві третини яких були викуплені громадянами нашої держави заздалегідь. Але через кризу вони могли б роками чекати на введення житла в експлуатацію. Нині уряд через Державну іпотечну установу викупив 75 квартир, тим самим надавши подвійну допомогу: будівельники отримали кошти для завершення будівництва, а люди, які чекали на житло, отримали квартири».

Насправді будинок у Боярці був добудований задовго до того, як квартири придбав уряд. Його ввели в експлуатацію ще в лютому (!) 2009 року, повідомили «Українській правді» в компанії «Енергобудлізинг».

Тобто гроші уряду ніяк не вплинули на долю цього об'єкту. Вони лише врятували приватного інвестора від ризиків, пов'язаних з повільною реалізацією його квартир.

Чимало забудовників під час кризи були би готові реалізувати свої неліквідні активи уряду по ринковій ціні. Але лафа закінчилася – 5 квітня Тимошенко підписала нову постанову, за якою відтепер квартири будуть прийматися виключно в діапазоні 2 500 – 4 200 гривень за метр.

Дедалі глибше занурюючись в подробиці історії з Бояркою, «Українська правда» виявила й інші невідповідності.

Реалізована Тимошенко схема суперечить самій природі Державної іпотечної установи. Вона полягає в тому, що ДІУ повинна залучати вільні кошти на ринку з тим, щоб їх акумулювати для фінансування будівництва житла.

Для цього Державна іпотечна установа повинна випускати цінні папери, які може придбати будь-хто на ринку.

І це було зроблено – 19 червня ДІУ розмістила свої облігації на 500 мільйонів, покупцем яких виступив державний «Ощадбанк». Він отримав під це рефінансування НБУ.

Водночас квартири в будинку у Боярці були придбані за зовсім іншою схемою.

У постанові уряду від 5 серпня

сказано, що вартість цих квартир – 40 мільйонів гривень – Державній іпотечній установі має відшкодувати... бюджет України.

Тобто мова йде не про іпотечну схему, а про пряме придбання житла за кошти платників податків.

Іншими словами, йдеться не про ресурс з ринку, який було би направлено на будівництво, а про використання бюджетних коштів, якими фінансуються зарплати вчителям і лікарям.

Найбільш неоднозначне в цій схемі те, що фірма БЮТівця Дробота, в якого держава купила 75 квартир, була в ручному режимі визначена продавцем житла уряду.

Справді, 23 липня на біржі «Фінком» Державна іпотечна установа проводила аукціон забудовників, у яких Кабмін мав би купувати квартири.

Але ввечері того ж дня результати аукціону були анульовані самою Державною іпотечною установою, оскільки вступив у дію указ президента. Ющенко зупинив постанову уряду, на підставі якої проводився сам аукціон та планувалося здійснювати фінансування будівельників.

Незадоволення Ющенко викликало те, що уряд діяв всупереч закону. Тобто направив кошти Державної іпотечної установи не на фінансування будівництва через кредити в банках, а на прямий викуп квартир.

Демарш Банкової фактично блокував подальші дії Тимошенко. Але вона будь-якою ціною прагнула почати купівлю квартир для бюджетників.

Тому уряд пішов обхідною дорогою. ДІУ придбала квартири у Боярці... за кошти свого статутного капіталу, який дорівнює 200 мільйонам гривень.

Власне, саме ці гроші і має потім компенсувати бюджет Державній іпотечної установи.

Але виникає просте запитання – яке це все має відношення до іпотеки? З таким же успіхом купити квартири можна було би, приміром, через «Нафтогаз» або «Енергоатом». Попередньо наділивши їх в статуті такими повноваженнями.

А потім під вибори роздати житло пільговикам по всій країні.

Міжнародні демократичні норми мовного питання

В актах-документах поважних міжнародних інституцій, таких як Об'єднані Нації, Рада Європи чи Організація Безпеки і Співробітництва в Європі, до яких Україна має безпосереднє відношення, вписані різні постанови і рекомендації, що стосуються національних меншин.

Основою цих рекомендацій є Міжнародна угода громадянських та політичних прав, а також Міжнародна угода про економічні, соціальні та культурні права.

Зобов'язання держав-членів були сформовані в ході конференцій в Копенгагені (1990), Гельсінкі (1992), а рекомендації – на конференції в Гаазі (1996) та Осло (1998). Це важливо, бо прийнято, як аксіома, що ці приписи було зроблено в Гаазі.

Дозвольте привести приблизний текст фрагменту цих рекомендацій: право національних меншин встановлювати та займатися власними інституціями, включно з освітніми, є засадничо встановленим у міжнародному праві і повинно бути визначальним.

Держава має право наглядати, з адміністративної точки зору та для узгодження із власним законодавством, але вона не сміє перешкоджати цьому праву, встановлюючи адміністративні вимоги-перешкоди, які унеможливають облаштування національними меншинами власних освітніх інституцій.

Хоча немає формального зобов'язання фінансувати ці приватні установи державним коштом, їм не можна перешкоджати у пошуку фінансових ресурсів від усіх домашніх та міжнародних джерел.

Тобто рекомендації не містять вимог фінансування державою освітніх інституцій національних меншин.

Чи Україна та Росія дослухаються до вищезгаданих рекомендацій?

Україна виконує і перевищує їх. Тут діють понад дві тисячі навчальних закладів з російською мовою навчання, які фінансуються з державного бюджету країни. Додатково є майже дві тисячі загальноосвітніх навчальних закладів з українською та російською мовами викладання. Вони теж фінансуються з державного бюджету.

Натомість у Російській Федерації навчальних закладів з українською мовою, чи з російською і українською, немає зовсім.

Щоправда, варто принагідно зазначити, Російська Федерація не має нічого спільного з демократією і тому всілякі рекомендації її не зобов'язують, дарма, що вона є членом ООН, Ради Європи та ОБСЄ.

До речі, напередодні президентських виборів минулого року, у РФ обмежили кількість спостерігачів від ОБСЄ до 100 осіб, а коли в ОБСЄ заперечували, мовляв, така мала кількість не гарантує дієвого спостерігання і тому організація не братиме участі зовсім, тодішній президент Путін на прес-конференції поскаржився, що міжнародні структури хочуть вчити РФ демократії.

«Краще, – сказав Путін, – Хай вчать своїх дружин готувати капусняк».

Натомість Україна далеко перейшла рамки рекомендацій ОБСЄ, бо, як вже згадувалося, не тільки дозволяє приватні російськомовні освітні заклади та не ставить їм перепон, але фактично фінансує російськомовні школи.

Деякі можуть вважати таке ставлення України до російської мови похвальним, однак інші держави характеризували б таке відношення як абсурдне та економічно самогубне.

Конференція ОБСЄ в Осло, до речі, подала рекомендації щодо мови національних меншин у інших секторах крім освіти. Сектори включали: назви, релігію, громадську діяльність у неурядових організаціях, засоби масової інформації, економіку, адміністративні інституції та публічні послуги, незалежні крайові інституції, виступи перед юридичними інституціями та захист при позбавленню волі.

У кожному випадку конференція окреслила право представника національної меншини користуватися власною мовою. Рівно ж у кожному випадку право користування власною мовою було співчасне з користуванням державною мовою в адміністративних питаннях.

Щодо засобів масової інформації, то основна теза-рекомендація – «на крайових, регіональних та місцевих рівнях кількість і якість часу, призначеного для ефіру на мові національної меншини, повинні бути співмірними з

чисельністю та концентрацією національної меншини».

Тобто, коли згідно останнього перепису населення 2001 року, російська національна меншина становить 17,3% населення України, то подібний відсоток ефіру повинен бути відданий російській мові. І це, зокрема, повинно відображатися на регіональному рівні, особливо в Криму, єдиній адміністративній одиниці, де росіяни більшість.

Рекомендації щодо засобів масової інформації звучать приблизно так:

Особи, які належать до національних меншин, мають право влаштувати і розвивати приватні засоби масової інформації...це право обмежене засадами міжнародного права і вимогами держави в справі регулювання діяльності засобів масової інформації... Свободу слова не можна обмежувати..., але це не перешкоджає ліцензуванню радіо та телебачення, чи заходів кіно.

Щодо економічних відносин, то основним застереженням є те, що держава не сміє обмежувати мовний вибір підприємця у проведенні приватних комерційних заходів.

Однак рекомендації конференції в Осло дещо доповнюють цю засаду: держава має право вимагати щоб державна мова, або мови, були впроваджені у тих секторах економічної діяльності, які відбиваються на правах інших (споживачів), або вимагають діалогу чи комунікації з державними інституціями...

І далі: забезпечення прав і свобод інших (споживачів), а також стислі норми державної адміністрації можуть служити причиною для специфічних вимог держави, щоб підприємці вживали державну мову чи мови...

Держава не сміє заборонити користування мовою (національної меншини), але на підставі легітимного інтересу загального блага, може встановити норми користування державною мовою чи мовами».

Якийсь мудрець може завважити, що Україна настільки демократична, що вона пішла далеко за рамки рекомендацій міжнародних інституцій, щодо мовних питань національних меншин.

Таке ствердження – демагогія. На жаль, реальність інакша і доволі гірка – Україна не є демократичною державою бо не захищає інтересів більшості українського народу. Підкреслюю: саме українського.

Щоправда, ця більшість роками пригноблена до межі хворобливості, і тому інколи її «все рівно». Вона настільки побита, що не вимагає своїх прав у власній державі. Тому цей хворобливий стан треба лікувати. Для того в Україні обрано президента, є прем'єр-міністр, діє уряд, депутати, тощо.

Та, на жаль, ніхто з обраних, до «лікування» так і не приступив...

Аскольд Лозинський
pravda.com.ua

«Два кольори мої» спинились на кордоні Польща не впустила до себе учасників «бандерівського» велопробігу

Прикордонна служба Польщі не пропустила на свою територію учасників веломарафону «Європейськими стежками Степана Бандери», які минулої п'ятниці намагались перетнути кордон через пункт пропуску «Шегіні-Медика» на Львівщині. Причина – неправомірне отримання учасниками веломарафону віз. Нагадаємо, ще 1 серпня 14 учасників, серед яких – дев'ять дітей, розпочали безпрецедентний веломарафон і планували подолати близько двох тисяч кілометрів територією України, Польщі, Словаччини, Австрії та Німеччини, відзначаючи 100-річчя від дня народження провідника ОУН–УПА Степана Бандери на його могилі в Мюнхені 24 серпня.

Проти в'їзду учасників веломарафону до Польщі виступили польські «кресові» організації (поляки, які жили

до завершення Другої світової війни на території нинішньої Західної України). Вони звернулися до міністра внутрішніх справ та міністра закордонних справ своєї держави з вимогою заборонити в'їзд учасників веломарафону в країну через те, що вони нібито «пропагують фашизм, антисемітизм та антиполонізм». Як уже писала «УМ», польське МЗС тоді не побачило правових підстав не впускати українців у Польщу, а лише попросило з повагою ставитись до польської історії. Утім зрештою наші сусіди таки заборонили велосипедистам проїхати територією Польщі.

Як розповів «УМ» голова правління благодійного фонду «Еко-милосердя» та організатор марафону Павло Савчук, минулої п'ятниці кордон спробували перетнути лише п'ятеро дорослих учасників веломарафону. Дев'ятьох

дітей не пустили батьки, вбачаючи певний ризик для своїх чад через протест поляків. Пробули наші громадяни на пункті пропуску близько чотирьох годин, після чого й почули відмову. «Заявки на видачу віз не відповідали справжній цілі перебування велосипедистів у Польщі», – підтвердив на прес-конференції у Варшаві заступник міністра внутрішніх справ Томаш Семоняк. Це неабияк здивувало організаторів веломарафону, адже всі п'ятеро українців мали шенгенські «спортивні» візи, дійсні до кінця вересня. «Наразі наш марафон має статус «призупиненого», – повідомив «УМ» пан Савчук. – Але ми не збираємось ні з ким судитись. Просто можна зробити певні висновки: Польща на 21 році незалежності живе тими догмами, якими їх годували московські ідеологи».

ДО РЕЧІ...

Ліга українців Канади направила Президенту України Віктору Ющенко листа з проханням присвоїти експ-очільнику ОУН–УПА Степану Бандері звання Героя України, йдеться у зверненні до глави держави. Такий крок сприятиме відновленню історичної справедливості; у Лізі українців Канади також нагадують, що цього року виповнюється 100 років із дня народження і 50 років із дня смерті Степана Бандери. У секретаріаті Президента ініціативу діаспори наразі не коментують.

Ярина МАТЧАК
utoloda.kiev.ua

Українці не дозволять Росії розмовляти з собою з позиції сили

Народний депутат України, член політради «Нашої України» Андрій Парубій вважає, що заява Президента Росії Дмитро Медведєва, в якій він звинувачує Віктора Ющенка в антиросійських настроях, є політичним кроком, котрий демонструє жорсткий тиск Росії на Україну.

«Напередодні президентських виборів в Україні Росія прагне привести до влади в нашій державі людей, лояльних до Кремля. В іншому випадку Росія буде надзвичайно жорстко поводити себе у відношенні до України, як це і було в останні роки», - переконаний Парубій.

За його словами, Президент Віктор Ющенко виявився єдиним політиком в Україні, котрий здатний давати відсіч атакам Кремля, які йшли в різних сферах – економічній, інформаційній, політичній, дипломатичній.

«Наш Президент не дозволив реалізувати наміри Москви - перетворити Україну на свою колонію. Для Кремля Ющенко є тією фігурою, яка найбільше відстоює українські державні інтереси. Тому напередодні президентських виборів в Україні Москві необхідно спрямувати всі свої зусилля для того, щоб проводити чергову інформаційну атаку проти Президента України», - наголосив депутат.

Він підкреслив, що така стратегія Росії є помилковою. «Коли українці відчують певний зовнішній вплив, їх позиція стає зворотно радикальною, - запевнив Парубій. - Це у великій мірі призвело до того, що у 2004 році кандидат від Партії регіонів Віктор Янукович, який був підтриманий керівництвом Кремля, повністю програв у президентському протистоянні».

«Тим самим закінчиться і сьогоднішня політика Кремля, який намагається говорити з Україною з позиції сили», - переконаний «нашукраїнець».

razom.org.ua

Дмитро Корчинський, лідер партії "Братство":

РИТОРИКА МЕДВЕДЄВА МАЄ ПЕРЕДВОЄННИЙ ХАРАКТЕР

Уся ця риторика Медведєва має передвоєнний характер. Справа в тому, що в РФ наростають кризові явища - більше, ніж вони наростають в Україні. Тому, безумовно, увагу російського суспільства має бути спрямовано на зовнішнього ворога, а не на власний режим.

Таким зручним зовнішнім ворогом є Україна.

Медведєв говорить про антиросійський курс українського керівництва. Що є абсолютною неправдою. Але правда полягає в тому, що Росії не потрібна проросійська Україна. Росії якраз потрібна зловна, бандерівська Україна, яку весь час можна мокати в її ж "лайно", на яку можна весь час спрямовувати незадоволення мас.

Гадаю, що вже цієї осені потрібно очікувати серйозних проблем у Криму, які будуть інспіровані російською стороною. Цей конфлікт розпочнеться з активізації фінансованих Росією сепаратистських рухів на півострові, а потім будуть задіяні й частини ЧФ. Кримський проект - саме те, що може надихнути російського виборця й мобілізувати російську еліту.

Валерій Чалий, директор міжнародних програм Центру Разумкова:

ЗАРАЗ ДЕЯКІ КАНДИДАТИ В ПРЕЗИДЕНТИ ПОСПІШАТИМУТЬ ВИСЛОВИТИ СВОЮ ЛОЯЛЬНІСТЬ ДО РОСІЇ

І за формою, і за суттю, послання Медведєва - це демарш з боку російської сторони щодо України. Це продовження конфліктності у відносинах. Звісно, таке звернення робилося не спонтанно, це підготовлена позиція.

Медведєв виклав проблеми... Серед них справді є такі, що потребують серйозного підходу, проте є й дуже сумнівні претензії, навіть такі, що межують зі втручанням у внутрішні справи.

Ситуація потребує серйозного аналізу. Абсолютно було б неправильним миттєве реагування.

Сам час звернення, позиції, які там викладено, свідчать, що це не останній крок з боку Росії в найближчий період - як мінімум до президентських виборів.

Зі звернення видно, що Росія займатиме активну позицію в нашій президентській кампанії. Які дії можуть бути? Ми побачимо, але однозначно, вона не буде стороннім спостерігачем.

Цілком ясно, що Росія намагається залишити Україну у сфері свого впливу.

Єдине, що хочеться порадити російській стороні: це саме можна робити не такими демаршами й жорсткою реакцією, а демонстрацією цивілізованої позиції сильної держави, яка позбулася імперських комплексів і буде привабливою моделлю державного розвитку.

Лише таким чином можна знайти більше прибічників в Україні. А такі дії, як сьогодні, можуть мати лише зворотну реакцію.

Зараз деякі кандидати в президенти поспішатимуть висловити свою лояльність до Росії, сподіваючись на електоральні дивіденди. Хоча таких застерегти, що з точки, політичного, національного лідерства - це абсолютно деструктивно.

Гжегож Громадський, аналітик фонду Баторія (Польща):

МЕДВЕДЄВ ПОСТАВИВ РОСІЙСЬКІ УМОВИ ДЛЯ МАЙБУТНЬОГО ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Росія так готується до початку виборчої кампанії в Україні.

Це послання, як на мене, насправді спрямоване не на самого Ющенка, а на інших кандидатів у президенти. Медведєв поставив російські умови для майбутнього президента України.

Перша умова - припинити співпрацю з Грузією та іншими країнами, які проти Росії.

Друге - припинити прагнення в НАТО.

Третє - припинити співпрацю в галузі енергетики з ЄС, передусім в українській системі газопроводів. Покращити клімат російського бізнесу в Україні.

А також змінити підхід до історії, тобто не розглядати її так, як це робилося в останні роки.

Добре, що Медведєв дав чітко зрозуміти: сьогоднішній Президент України їм не підходить і їх задовольнить тільки той президент, який виконуватиме їхні умови.

Ігор Чубайс, доктор філософських наук, директор Центру вивчення Росії (РФ):

ДУМКА РОСІЯН НЕ ЗБІГАЄТЬСЯ З ДУМКОЮ МЕДВЕДЄВА

Заява Медведєва - певний тиск на українську сторону. Мене як громадянина Росії це дуже непокоїть. Я вважаю такі дії глибоко помилковими.

Звинувачувати українців у тому, що вони вирішили вивчати українську мову... Це не вкладається ні в які рамки. Коли звинувачення стосується того, що український народ порушив тему Голодомору, то треба мати на увазі, що вона абсолютно деформовано представлена в російських ЗМІ. Ця тема має великий резонанс у інформаційній війні, яка ведеться в Росії і яку Росія нав'язує Україні. Якщо хоч трішечки розібратися у питанні Голодомору, усі претензії Кремля стають просто абсурдними.

У Росії щороку святкується День Перемоги нашої країни у Великій Вітчизняній війні. Це ж не означає, що ми заперечуємо перемогу всієї антигітлерівської коаліції... Коли Ізраїль і весь світ відзначає трагічну дату Голокосту, це не значить, що євреї заперечують катастрофи інших націй, країн і народів. Коли українці говорять про Голодомор - це абсолютно природно. Треба було б приєднатися, продовжити цю тему й сказати, що сталінізм нищив усі народи нашої країни. А в нас визначають, що ім'я Росії - Сталін.

Громадська думка не збігається з думкою Президента Медведєва. На наших радіостанціях зараз активно обговорюється ця тема, люди не поділяють і не підтримують поглядів Кремля.

Грузинська війна - це одне. А відносини з Україною - інше. Між ними ми не ставимо ніякого знака рівності. Україна допомагала зброєю Грузії. Виникають проблеми... А чому тоді до інших країн нема претензій? Адже багато країн допомагали зброєю Грузії. І взагалі тут нема порушень міжнародних договорів!

Передплатний індекс – 96202

Свідчення про державну реєстрацію: серія КВ № 10670 від 25.11.2005 р. Засновник і видавець – Агентство інформації та реклами

вул. Володимира Великого, 18, Львів, 79053, тел.: 234 02 97, факс: 297 60 97, e-mail: dr_novunu@ukr.net

Передрук будь-яких текстових чи візуальних матеріалів, надрукованих у газеті, можливий за письмовою згодою редакції при обов'язковому посиланні на видання.

Редакція зберігає за собою право редагувати та скорочувати матеріали, які публікує. Редакція не завжди поділяє думки авторів публікацій.

Матеріали, позначені «на правах реклами», публікуються на комерційних умовах. За достовірність реклами відповідальність несе рекламодавець.

Передплатний індекс – 96202, передплатна ціна на один місяць - 5,68 грн.; на три місяці - 17,04 грн.; на шість місяців - 34,08 грн.; на рік - 68,16 грн.

Державний комітет зв'язку України УДППЗ "Укрпошта"		Ф. СП-1									
АБОНЕМЕНТ		На газету журнал	96202								
«...Новини» (найменування видання)		Кількість комплектів									
На 2009 рік по місяцях											
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
Кому		(Прізвище, ініціали)									
Куди		(поштовий індекс) (адреса)									
ДСТАВОВОЧНА КАРТКА		На газету журнал	96202								
ПВ місце літер		Кількість комплектів									
«...Теле,-радіо,-інтернетНовини» (найменування видання)											
Вартість		передплати	грн.	коп.	Кількість комплектів						
		перeadресування	грн.	коп.							
На 2009 рік по місяцях											
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
поштовий індекс		місто _____ село _____ район _____ область _____ вулиця _____									
код вулиці											
буд.	корп.	кв.									
Кому		(Прізвище, ініціали)									

Редакція:

головний редактор – Олександр Корець, заступники головного редактора – Олег Пендерецький, Христина Карась,

технічний редактор – Богдан Богач, дизайнер – Христина Хоростіль, відділ політики – Назар Зазай, відділ економіки – Роман Старший, відділ мистецтва – Оксана Клименко, відділ аналітики – Анатолій Горинь, відділ новин – Валерій Потоцький.

Філії (кореспондентські пункти): м.Київ – Оксана Клименко, м.Івано-Франківськ – Ельвіра Блінцова, м.Тернопіль – Галина Михайлова, м.Луцьк – Олександра Бігун, м.Рівне – Григорій Кремін, м.Житомир – Павло Письменний, м.Чернівці – Костянтин Журавчак.

Адміністрація: директор – Олена Сахарук, головний менеджер – Віталія Пенягіна.

Реклама: Христина Карась тел.: 242 54 80, факс: 297 60 97, моб.: 8 097 649 88 70 e-mail: dr_novunu@ukr.net

Технічна підтримка редакції: НВКФ «Техноекс», директор – Олександр Ренн. Юридичне обслуговування: Віталій Рушчак.

Друк: «Видавничий дім «Молода Галичина» (м.Львів, вул. Угорська, 14). Номер підписано до друку о 21.30. Зам. №854. Наклад: 30000 прим.

www.eko-bud.com.ua

м. Львів,
вул. Володимира Великого, 18, 7-й пов.,
тел.: 032 234 02 97; 032 242 54 80;
8067 372 97 20; факс: 032 297 60 97.

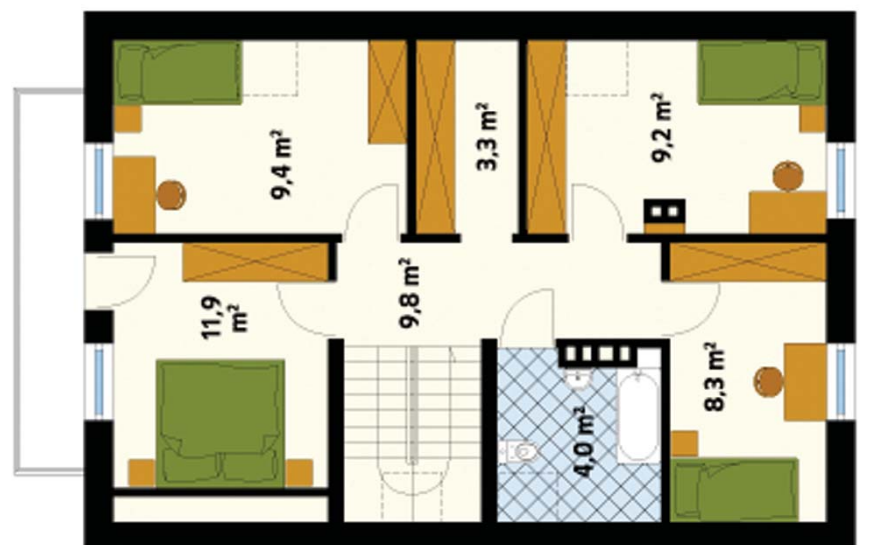
\$101760

Площа забудови – 101,8 м²
Загальна площа – 127,2 м²
Мінімальні розміри ділянки – 16,45 x 21,05 м

Сучасний екологічний будинок - під ключ - вперше у Львові!

«Сучасний екологічний будинок – під ключ!» – якісний, енергоощадний та комфортний котедж ручної роботи, побудований за інноваційною (ноу-хау) каркасною технологією при використанні дерева, цегли, інших екологічних матеріалів, зі стовідсотковим ступенем готовності, надійний термін експлуатації якого – необмежений, з мінімізованими витратами на обслуговування. Компанія «Еко-Буд» використовує сучасні технології, які відзначаються високими тепло-, звукоізоляційними, енергозберігаючими, протипожежними характеристиками, вологонепроникними властивостями, легкістю та міцністю конструкції будинку, можливістю використання будь-яких матеріалів для зовнішнього та внутрішнього облицювання, комфортабельністю проживання та визнані найкращими з погляду економії коштів, матеріалів, технічних засобів, робочої сили, термінів будівництва незалежно від пори року. Компанія «Еко-Буд» будує сучасні малоповерхові споруди в т.ч. громадського та комерційного призначення, надбудовує (добудовує) поверхи та мансарди.

<http://www.domywstylu.eu/>